

Grupp 10

FCI-nummer 160

Originalstandard 2001-03-13

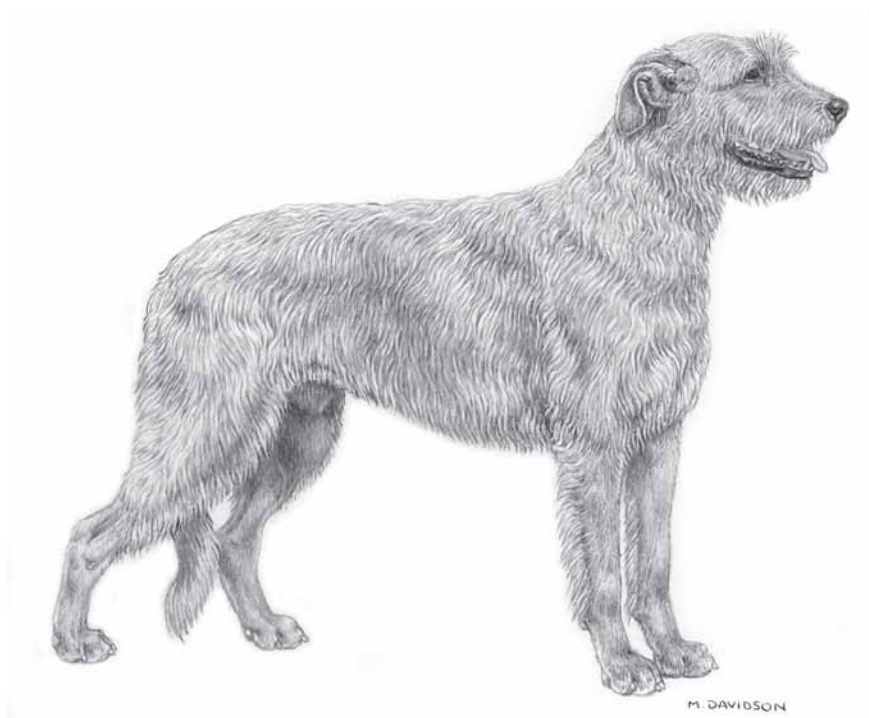
FCI-Standard 2001-04-02; engelska

SKKs Standardkommitté 2003-05-21,

ändrad 2003-10-08

IRLÄNDSK VARGHUND

(Irish Wolfhound)

Nordisk Kennel Union

Dansk Kennel Klub

Hundarættarfélag Íslands

Norsk Kennel Klub

Svenska Kennelklubben

Suomen Kennelliitto – Finska Kennelklubben

Standard för
IRLÄNSK VARGHUND

**Ursprungsland/
hemland:**

Irland

Användningsområde:

Fram till slutet av 1600-talet användes irländsk varghund på Irland för jakt på varg och hjort. Den användes också för jakt på de vargar som hemsökte stora delar av Europa.

FCI-Klassifikation:

Grupp 10, sektion 2

Bakgrund/ändamål:

De kontinentala kelterna hade en vinthund som troligtvis härsammade från de greyhounds som finns avbildade på egyptiska målningar. De irländska kelterna var liksom sina kontinentala kusiner intresserade av att föda upp storvuxna jakthundar. Dessa stora irländska jakthundar kunde ha slät eller sträv päls men på senare tid kom de strävhairiga att dominera, kanske p.g.a det irländska klimatet. Det första skriftliga omnämnandet av dessa jakthundar författades av en romersk konsul år 391 e. Kr. men hundarna var redan etablerade på Irland under det första århundradet e. Kr, när Setanta ändrade sitt namn till Cu-Chulainn (Culanns jakthund). I skriften omnämns Uisneach (100-talet) som tar med sig 150 hundar vid flykten till Skottland. Utan tveivel utgjorde de irländska jakthundarna ursprunget till den skotska hjorthunden. Irländska varghundspår var uppskattade som gåvor bl. a. av de europeiska och skandinaviska kungahusen från medeltiden och fram till 1600-talet. Varghundar exporterades till England, Spanien, Frankrike, Sverige, Danmark, Persien, Indien och Polen. På 1500-talet krävdes att varje grevskap på Irland hade vardera 24 varghundar för att skydda böndernas fårhjordar från att dödas av vargar. Det Cromwellska förbudet (1652) att exportera irländska varghundar bidrog till att bevara rasen under en tid men med varegens gradvisa utrotning och en kontinuerlig efterfrågan från utlandet reducerades vid slutet av 1600-talet antalet irländska varghundar på Irland nästan till gränsen för utrotning.

Intresset för rasen återuppstod i samband med den nyvaknade irländska patriotismen mot slutet av 1800-talet. Irländsk varghund blev en levande symbol för irländsk kultur och det keltiska förflutna. Det var vid denna tid som en beslutsam entusiast, kapten G A Graham, införskaffade några av de få kvarvarande jakthundar av varghundstyp som fanns på Irland. Med tillskott av hjorthundsblod och tillfälliga utkorsningar med borzoi och grand danois fick han fram en hundtyp som förblev stabil i generationer. Resultaten accepterades enhälligt som det verkliga återuppståndet av rasen. Irländska kennelklubben inrättade en

klass för irländsk varghund vid sin utställning i april 1879 och en klubb bildades 1885. Irländsk varghund åtnjuter nu ännu en gång något av den berömmelse som rasen hade på medeltiden. Numera ägs och föds varghundar upp i ett ganska stort antal utanför Irland.

Helhetsintryck:

Irländsk varghund skall inte vara fullt så tung eller massiv som en grand danois. Den skall dock ha mer tyngd och massa än hjorthunden, som den annars typmässigt skall likna. Den skall vara mycket stor och respektingivande, mycket muskulös och kraftigt men ändå elegant byggd. Rörelserna skall vara fria och aktiva, huvudet skall bäras högt med god halsresning och svansen skall bäras i en mjuk bäge uppåt med lätt böjd svansspets.

Irländsk varghund skall vara mycket storvuxen, vilket inkluderar såväl mankhöjd som proportionerlig kroppslängd. Den genomsnittliga mankhöjden för hanhund skall vara 81-86 cm och en rastypisk irländsk varghund skall utstråla kraft, vitalitet, mod och harmoni.

Uppförande/karaktär:

"Som ett lamm hemma, som ett lejon vid jakt."

Huvud:

Huvudet skall vara långt, jämnt och högburet. Ögonbrynsbågarna skall vara mycket lätt framträdande och pannfåran mellan ögonen skall vara mycket grund.

Skallparti

Skallen skall inte vara för bred.

Nosparti

Nospartiet skall vara långt och måttligt avsmalande.

Käkar/tänder

Saxbett skall eftersträvas men tångbett accepteras.

Ögon

Ögonen skall vara mörka.

Öron

Öronen skall vara små rosenöron, som hos greyhound.

Hals:

Halsen skall vara tämligen lång, mycket stark och väl musklad, väl välvd, utan löst halsskinn.

Kropp:

Helhet

Kroppen skall vara lång med revben som når långt bak.

Rygg

Ryggen skall snarare vara lång än kort.

Ländparti	Ländpartiet skall vara lätt välv.
Kors	Korset skall ha mycket god bredd mellan höftbenskammarna.
Bröstkorg	Bröstkorgen skall vara mycket djup och måttligt bred med bred bringa. Revbenen skall vara väl välvda.
Underlinje	Buklinjen skall vara väl uppdragen.
Svans	Svansen skall vara lång och lätt böjd, av måttlig grovlek och väl täckt med päls.

Extremiteter:

Framställ:

Skulderblad	Skulderpartiet skall vara väl musklat och ge bredd åt bringan. Skulderbladen skall vara snedställda.
Armbåge	Armbågarna skall sluta väl an mot kroppen och varken vara inåt- eller utåtvidna.
Underarm	Underarmarna skall vara muskulösa med kraftig benstomme och helt raka.
Framtassar	Framtassarna skall vara medelstora och runda. De skall varken vara inåt- eller utåtvidna. Tårna skall vara väl välvda och slutna med mycket starka, böjda klor.

Bakställ:

Lår	Låren skall vara långa och väl musklade.
Knäled	Knälederna skall vara lagom vinklade.
Underben	Underbenen skall vara väl musklade, långa och starka.
Has	Haslederna skall vara korta och varken inåt- eller utåtvidna.
Baktassar	Baktassar, se framtassar.

Rörelser:

Rörelserna skall vara lätta och aktiva.

Päls:

Pälsstruktur

Pälsen på kropp, ben och huvud skall vara sträv och hård. Speciellt raggig skall pälsen vara ovanför ögonen och under hakan (skägget).

Färg och tecken

Pälsfärgen skall vara grå, brindle, röd, svart, rent vit, fawn eller annan färg som kan förekomma hos skotsk hjorthund.

Storlek/vikt:

Mankhöjd

Idealhöjd: mellan 81 och 86 cm för hanhund
Minimihöjd för hanhund: 79 cm
Minimivikt för hanhund: 54 kg
Minimihöjd för tik: 71 cm
Minimivikt för tik: 41 kg

Fel:

Varje avvikelse från standarden är fel och skall bedömas i förhållande till graden av avvikelse.

- för lätt eller för tungt huvud
- för markerade ögonbrynsbågar
- krokiga framben; svaga mellanhänder
- svaga bakben och generellt dåligt utvecklad muskulatur
- för kort i kroppen
- svankrygg, sänkt rygg eller helt rak rygg
- stora öron och öron som hänger platt intill huvudet
- utåt- eller inåtvidna tassar
- spretiga tår
- kort hals; hals med mycket löst halsskinn på strupen
- för smalt eller för brett bröst
- alltför ringlad svans
- nostryffel av annan färg än svart
- läppkanter av annan färg än svart
- mycket ljusa ögon; rosa eller leverfärgade ögonkanter

Nota bene:

Hund får ej prisbelönas om den är aggressiv eller extremt skygg eller om den har anatomiska defekter som menligt kan påverka dess hälsa och sundhet.

Testiklar:

Hos hanhundar måste båda testiklarna vara fullt utvecklade och normalt belägna i pungen.

Svenska Kennelklubben

163 85 SPÅNGA

Besöksadress Rinkebysvängen 70

Telefon 08-795 30 00 Telefax 08-795 30 40

Webbplats www.skk.se

Telefon Informationsavdelningen 08-795 30 30

E-post Informationsavdelningen info@skk.se

E-post Standardkommittén standk@skk.se

SVENSKA KENNELKLUBBEN
HUNDÄGARNAS RIKSORGANISATION